

Arrest

nr. 212 472 van 19 november 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Eugène Smitsstraat 28-30
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 27 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. ROBERT en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België een eerste maal binnengekomen op 10 augustus 2010 en heeft zich een eerste maal vluchteling verklaard op dezelfde dag.

Op 11 augustus 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Verzoeker is België een tweede maal binnengekomen op 12 mei 2014 en heeft zich een tweede maal vluchteling verklaard op 13 mei 2014.

Op 2 juni 2014 verklaarde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dit tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk.

1.3. Zonder België te verlaten, diende verzoeker een derde verzoek om internationale bescherming in op 18 december 2014.

Op 16 januari 2015 verklaarde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoekers derde verzoek om internationale bescherming eveneens niet-ontvankelijk.

1.4. Zonder te zijn teruggekeerd naar Pakistan diende verzoeker op 24 maart 2017 een vierde verzoek om internationale bescherming in.

Op 28 juli 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Pakistaanse staatsburger van Kalujatt origine, afkomstig uit Rabwah. U bent Ahmadi en trachtte uw vriend A. te bekeren tot uw geloof. Hij keerde zich echter tegen u en vernielde op 22 maart 2010 uw winkel, samen met enkele leden van het extremistische Kathm-e-Nabuwat ('KeN'). U wendde zich tot de politie, die u echter weigerde te helpen. U vertrok naar uw tante in Lahore. Op 28 mei 2010 was u aanwezig toen een aanslag plaatsvond op een moskee in Lahore. U keerde daarop terug naar Rabwah en opende er een nieuwe winkel. Na 3 dagen werd u echter opnieuw belaagd door A. en zijn kompanen van Kathm-e-Nabuwat. U raakte hierbij gewond en verbleef van 7 juni tot 14 juni 2010 in een ziekenhuis. Nadien keerde u naar huis terug. Op 27 juli 2010 kon u Pakistan verlaten met behulp van een smokkelaar. U kwam in België aan op 10 augustus 2010 en diende diezelfde dag een aanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

Deze werd op 11 augustus 2011 afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U diende hiertegen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Echter, gezien u niet ter terechtzitting verscheen noch vertegenwoordigd was, werd dit beroep op 29 november 2011 verworpen.

U verliet België in augustus 2013 en reisde naar Duitsland, waar inmiddels uw broer R. en een schoonzus waren aangekomen. U diende er op 26 augustus 2013 een verzoek om internationale bescherming in. Overeenkomstig de Dublinprocedure werd u door Duitsland aan België overgedragen, waar u op 12 mei 2014 aankwam. U diende een dag later een nieuw verzoek in bij de Belgische instanties. In het kader van dit verzoek beroept u zich nog steeds op de motieven die u reeds bij uw eerste aanvraag uiteenzette. Tijdens uw verblijf in Duitsland vernam u via telefonisch contact met uw moeder dat A. samen met politie en anderen naar uw huis was gekomen omdat ze hadden gehoord dat u zou zijn teruggekeerd naar Pakistan. Uw moeder en broer N. werden beiden slecht bejegend en bedreigd. Enkele dagen later werd uw broer K. door de politie meegenomen. Hij werd pas vrijgelaten nadat uw familie 50.000 roepies betaalde aan S. B., een Ahmadi, die de vrijlating van uw broer regelde. Ter staving van uw tweede asielaanvraag legde u een identiteitskaart voor van de Ahmadi-gemeenschap in Duitsland. Op 2 juni 2014 verklaarde het CGVS dit tweede verzoek niet-ontvankelijk. U bent niet in beroep gegaan bij de "RvV".

Op 18 december 2014 diende u een derde verzoek om internationale bescherming in. U zou België niet verlaten hebben sinds uw tweede verzoek. U verwees u naar de problemen die u familieleden als Ahmadi zouden hebben gekend in Pakistan. Tevens verwees u naar de algemene situatie voor Ahmadi in Pakistan. U verwees naar discriminatie en vooroordelen. U verwees ook opnieuw naar de elementen uit uw eerste asielaanvraag. U vreesde gedood te worden door personen van 'Kathm-E-Nabuwat' omwille van uw religie. Ter staving van uw derde asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een kopie van een "FIR" (d.d.2007) betreffende uw drie broers met een vertaling in het Frans, een kopie van een rechtbankverslag aangaande uw drie broers (d.d. 2010), originele documenten van de Belgische Ahmadiyya-gemeenschap (lidkaart, aanwezigheidsattest, donaties), een kopie van de Britse verblijfsvergunning van uw broer Mansoor, een kopie van een krantenartikel betreffende een Ahmadi, twee originele enveloppen en een bundel van uw advocaat.

Op 16 januari 2015 verklaarde het CGVS echter ook uw derde verzoek niet-ontvankelijk. U slaagde er immers niet in aannemelijk te maken dat u persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging diende te vrezen of een reëel risico liep op ernstige schade bij terugkeer naar uw land van herkomst. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Zonder te zijn teruggekeerd naar uw land van herkomst diende u op 24 maart 2017 een vierde verzoek om internationale bescherming in. Uw broer, B. Ra., zou recent met de dood worden bedreigd en bovendien zou 'KeN' recent opgeroepen hebben tot een boycot van zijn werkgever. U verwees verder opnieuw naar de onveilige situatie voor Ahmadi's in Pakistan. U zou ondertussen actief zijn binnen de Belgische Ahmadi-gemeenschap en vreesde bij een terugkeer omwille van uw geloof problemen te kennen.

Ter staving van dit verzoek legde u volgende originele documenten neer: een identiteitskaart, twee originele krantenartikelen, een pamflet, een attest van uw gemeenschap en een enveloppe geadresseerd aan uw advocaat. Uw advocaat voegde daar nog gemotiveerd schrijven aan toe met daarbij de vertaling van de twee krantenartikelen, de vertaling van het pamflet, een visitekaartje op naam van uw broer, een factuur van zijn bedrijf, het Duitse asiældossier van uw andere broer R. Ra. met een kopie van zijn Duits paspoort. Tot slot legde uw advocaat nog een aantal artikels neer betreffende de algemene situatie voor Ahmadi's in Pakistan.

Op 15 januari 2018 verklaarde het CGVS uw vierde verzoek ontvankelijk.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het CGVS is zich bewust van de precare situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan" van januari 2017. Hierin stelt de UNHCR dat Ahmadi "are likely to be in need of international refugee protection on account of religion, ethnicity, (imputed) political opinion, and/or other relevant grounds, depending on the individual circumstances of the case". Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot de Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw gehoor bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

In voorliggend geval dient er **vooreerst** op te worden gewezen dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. U diende hiertegen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Uw beroep werd door de RvV verworpen.

U hebt hiertegen geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek en staat de beoordeling ervan vast. Verder verklaarde het CGVS uw tweede en derde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk, daar u zich immers nog steeds op dezelfde motieven baseerde die u tijdens uw eerste verzoek reeds naar voor bracht. Ook de documenten die u neerlegde deden niets af aan de eerdere vaststellingen en waren dus niet van dien aard dat ze de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakten. U diende geen beroep in tegen deze beslissing bij de RvV.

*Met het oog op het herstellen van uw geloofwaardigheid werd u in het kader van uw vierde verzoek om internationale bescherming op het CGVS uitgenodigd en **geconfronteerd met het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas**. Echter dient te worden vastgesteld dat u zondermeer bleef vasthouden aan uw verklaringen en u bovendien geen afdoende verschooning kon aanbrengen voor uw ongeloofwaardig relaas (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, d.d. 27 april 2018, p. 2-3). Evenmin wist u aan te tonen waar het CGVS tijdens haar eerdere appreciaties een fout zou hebben gemaakt, noch wist u uw eigen geloofwaardigheid ook nog maar enigszins te herstellen, wel integendeel. Zo moet worden opgemerkt dat u heden verklaarde dat uw winkel werd gesloten onder druk van A. omdat u Ahmadi was (CGVS, p. 6), terwijl u ten aanzien van het CGVS tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud nog had laten vallen dat u problemen kende daar u getracht had hem te bekeren (Gehoorverslag CGVS, d.d. 28 juli 2011, p. 12-13). **Wat meer is**, u zou hier zelfs nog aan toevoegen dat de problemen die u had meegemaakt, recent ook uw broers waren overkomen (CGVS, p. 5). Echter werd reeds in het verleden op omstandige wijze gemotiveerd waarom geen geloof kon worden gehecht aan uw asielrelaas, waaronder ook de problemen die u als Ahmadi in uw buurt kende. Dat u aldus alsnog volhardt en zelfs wenst verder te borduren op dit bedrieglijke relaas, zonder uw eigen geloofwaardigheid te herstellen, is dan ook niet ernstig.*

Ten tweede konden ook uw aanvullende verklaringen an sich geenszins overtuigen. Zo verklaarde u dat uw broer R. problemen had gekend in Pakistan met een zekere dokter Z.. Echter gevraagd wanneer dit incident met dokter Z. had plaatsgevonden antwoordde u nogal vaag "Voor mijn aankomst had hij ook al problemen" (CGVS, p. 6). Opnieuw gepolst wanneer ongeveer dit was gebeurd, merkte u wederom nogal ontwijkend op "voordat ik naar hier kwam" om finaal aan te geven dat u het eigenlijk niet wist. In ieder geval, gevraagd wie dokter Z. dan wel was kon u enkel aangeven dat hij een "niet-Ahmadi" was. U had verder geen enkele informatie over hem. U verklaarde verder dat zowel R. als uw andere broer B. voor het bedrijf 'Al Noor' werkten, maar gevraagd naar informatie over dit bedrijf merkte u nogal summier "dat is van de Ahmadi's" op. U de kans gegeven om alles te vertellen wat u wist over hun werkgever kon u enkel aangeven dat zij twee eigenaars hebben, de fabriek in Faisalabad ligt en zij werden geboycot. Niets meer. U legde hoe dan ook geen enkel document neer ter staving van de problemen van R., waardoor dit niets meer dan een blote bewering blijft. De documenten, doch slechts kopieën, van de Duitse asielinstanties voegen inhoudelijk niets toe aan uw verklaringen daar zij zich slechts in algemene bewoordingen vermeldt waarom uw (vermeende) broer de vluchtelingenstatus werd toegekend. Daargelaten dient te worden vermeld dat elke asielaanvraag individueel en op zijn eigen merites dient te worden beoordeeld, waardoor dergelijke stukken niets toevoegen aan uw dossier.

Verder verklaarde u ook dat uw broer B. problemen zou hebben gekend in Pakistan daar hij in hetzelfde bedrijf als R. werkte (CGVS, p. 6). Echter gevraagd wanneer zijn problemen startten, merkte u dan weer nogal vaag op dat hij reeds in het jaar 2015 problemen had gekend. Opnieuw dezelfde vraag gesteld antwoordde u enkel dat het voor 10 december 2015 moet gebeurd zijn aangezien hij toen een artikel liet publiceren. Exact wanneer leek u niet te weten. U verklaarde dat uw broer evenzeer problemen had gekend met dokter Z. (supra), al zou u daar ook aan toevoegen dat hij ook problemen had gekend met T. L. Y. R. A. (CGVS, p. 6). Echter gevraagd naar meer informatie over deze organisatie zou u enkel in algemene bewoordingen aangeven dat zij "Ahmadi's haten", zonder dat u daar verder nog iets inhoudelijk zou aan toevoegen. Wie hun leider bijvoorbeeld was, wist u niet (CGVS, p. 8). Dient nog te worden opgemerkt dat u ten aanzien van de DVZ geen melding maakte van T. L. Y. R. A., doch toen enkel 'KeN' leek te vrezen (Verklaring Meervoudige Aanvraag, d.d. 7 april 2017, punt 15). U hierop gewezen ontweek u de vraagstelling en stelde u enkel dat 'KeN' een soortgelijke groepering is en gevraagd of er dan geen problemen zijn geweest met 'KeN', verwees u naar uw eigen problemen. Waarom u dan ten aanzien van de DVZ zou vermelden dat uw broers problemen hadden met 'KeN', is niet duidelijk. Wat er ook van zij, ook wie de leider van 'KeN' was, wist u niet (CGVS, p. 9). Dat u de vijanden van uw familie zo vaag zou omschrijven overtuigt niet. Van een verzoeker om internationale bescherming mag redelijkerwijs verwacht worden dat hij weet voor wie men op de vlucht slaat.

Wat betreft de door u neergelegde **documenten** dient vooreerst te worden gewezen op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat allerhande documenten in Pakistan eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagmaakt. Bijgevolg dragen Pakistaanse documenten slechts een geringe bewijswaarde. Documenten hebben hoe dan ook slechts een ondersteunende functie, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten geenszins de geloofwaardigheid van een, in casu, ongeloofwaardig relaas herstellen. Aangaande de krantenartikelen moet worden opgemerkt dat u niet persoonlijk wordt genoemd en dergelijke stukken gezien het niet-officiële karakter geen bewijswaarde dragen. Een krantenartikel bewijst louter dat iets werd gepubliceerd, doch vormt geen bewijs van de daarin vermelde feiten. Te meer u zelf aangaf dat uw broer zelf de artikelen liet publiceren dragen deze een bijzonder gesolliciteerd karakter (CGVS, p. 8). Ook in het pamflet van 'KeN' worden noch u, noch uw broer(s) vermeld en bovendien bleek uw kennis hierover eerder gering. Zo worden in het pamflet 23 bedrijven vermeld, doch slaagde u er slechts in één correct bij naam te noemen (CGVS, p. 9). Het attest van de Ahmadigemeenschap in België, tot slot omvat een loutere samenvatting van uw (ongeloofwaardige) verklaringen en lijkt bovendien enkel en alleen ten behoeve van uw verzoek om internationale bescherming te zijn opgesteld.

Daarnaast wordt uw geloofwaardigheid verder ondermijnd door volgende vaststellingen. Zo is het opvallend dat ofschoon uw krantenartikelen reeds uit 2015 dateren en de problemen van uw broer(s) reeds sindsdien aan de gang zouden zijn, doch u alsnog tot 2017 zou wachten alvorens een nieuwe asielaanvraag in te dienen. De vaststelling dat uw broer, ondanks alles, nog steeds in Rabwah zou verblijven (CGVS, p. 4), ondermijnt de ernst van uw vrees dan ook finaal. U verklaarde tot slot dat uw vader wegens de vijandigheid zou zijn overleden, doch is dit een puur hypothetische stelling die u niet wist te staven.

Ten derde merkte u ook op actief te zijn binnen de Ahmadigemeenschap in België, zou u deze activiteiten niet verder kunnen zetten in Pakistan en vreesde u hierdoor ook te worden gevisieerd (CGVS, p. 10). Echter dient er vooreerst te worden op gewezen dat, zoals eerder werd gesteld, het louter verwijzen in algemene bewoordingen naar de veiligheidssituatie voor Ahmadi's, geenszins volstaat om enig risico dat u, in concreto zou lopen aannemelijk te maken. Wat betreft uw activiteiten binnen de Ahmadigemeenschap gelden bovendien volgende opmerkingen. Zo legde u (of uw advocaat) ter staving van uw lidmaatschap van deze gemeenschap een attest neer waarin slechts in algemene bewoordingen wordt gesteld dat u een "actief lid" zou zijn, zonder meer. Niet alleen werd reeds gewezen op het gesolliciteerde karakter van dit attest, de vaststelling dat deze ook melding zou maken van de door u afgelegde ongeloofwaardige verklaringen, ondermijnt verder de authenticiteit ervan. Wat er ook van zij, u verwees eveneens naar uw activiteiten binnen de gemeenschap in België en legde u hiervan ter staving enkele foto's van neer. Echter kan aan dergelijke foto's geen bewijswaarde worden toegekend, daar deze door mogelijke inscenering geen garantie bieden van wat wordt afgebeeld. In ieder geval zou uit uw verklaringen nog blijken dat u bij de uitoefening van uw geloof in België geen opvallend doorgedreven religieus profiel heeft. Zo zou u enkel vaag verklaren "als vrijwilliger" te helpen en wanneer u werd opgeroepen zou u inspringen, zonder dat u dit specifiek wist te concretiseren. Zo werd u gevraagd aan welke evenementen u zou deelnemen waarop u verwees naar de jaarlijkse bijeenkomst, dat u regelmatig zou helpen bij de bouw van een nieuwe moskee en blijkt u ook als schoonmaker actief te zijn. Het door u neergelegde attest maakt hoe dan ook geen melding van enige officiële functie in België, waardoor het er geenszins op lijkt dat u een prominente rol binnen de geloofsgemeenschap zou bekleden. Nergens blijkt aldus dat uw activiteiten voor uw gemeenschap van die aard zouden zijn dat u er bij terugkeer naar Pakistan problemen door zou kennen of door in de kijker zou lopen. Dient nog te worden aan toegevoegd dat u reeds in het kader van uw eerste verzoek werd gewezen op uw gebrekkige kennis van uw geloof, waardoor uw activiteiten binnen de gemeenschap eerder opportunistisch lijken. Nergens is aldus gebleken dat religie voor u een dusdanig belangrijke rol zou spelen, noch dat u in geval van een terugkeer naar Pakistan godsdienstige handelingen zou stellen die u zouden blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging.

Volledigheidshalve wenst het CGVS toe te voegen dat u nog steeds uw paspoort niet hebt neergelegd. Ofschoon u heden wel een originele identiteitskaart neerlegde en uw identiteit op zich niet ter discussie staat, zou uw paspoort nochtans van belang kunnen zijn, bijvoorbeeld voor de inschatting van het ogenblik van uw vertrek uit Pakistan of voor de plaatsbepaling van woonst. U merkte dan wel op dat u in het verleden had verklaard dat u met een vals paspoort had gereisd richting België, doch u heden de waarheid wenste te spreken en liet optekenen toch met uw eigen paspoort te hebben gereisd. Dat u zou aangeven doelbewust de Belgische autoriteiten te hebben voorgelogen is in ieder geval al frappant. Dat u met u zelf in het reine wenst te komen is dan wel lovenswaardig, doch dat u hier pas mee in uw vierde verzoek om internationale bescherming mee op de proppen zou komen is opmerkelijk.

Bovendien ziet het CGVS geen reden waarom u heden wel de waarheid zou spreken. Te meer u gevraagd werd waar uw paspoort was en u bovendien nogal stereotiep verklaarde dat de smokkelaar het had afgenomen (CGVS, p. 12). Dat u een dermate belangrijk stuk eigenlijk zomaar zou afgeven is hoe dan ook bevreemdend. U heeft het verlies van uw paspoort echter nooit aangegeven, waardoor dit in se niets meer dan een blote bewering is. **Het heeft er dan ook alle schijn van weg dat u uw paspoort liever niet kenbaar wenst te maken ten aanzien van de Belgische autoriteiten, daar de inhoud niet zou stroken met uw verklaringen.**

Aldus bent u er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegde ter staving van uw volgend verzoek werden reeds grotendeels besproken en zijn niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie in positieve zin zouden kunnen beïnvloeden. Het visitekaartje en factuur op naam van uw broer zijn slechts kopieën en kunnen derhalve altijd onderhevig zijn aan mogelijk knip- en plakwerk. Hoe dan ook zouden deze hoogstens het beroep van uw broer kunnen staven, doch niets meer. Het schrijven van uw advocaat omvat een samenvatting van uw asielmotieven en vermag evenmin bovenstaande appreciatie te wijzigen. De enveloppe die u tijdens het persoonlijk onderhoud liet zien, bewijst dat uw advocaat post krijgt uit Pakistan.

Wat betreft de opmerkingen van uw advocaat, kan ten eerste aangestipt worden dat geen van de specifieke opmerkingen over voorgehouden fouten in de notities van het persoonlijk onderhoud zaken betroffen pertinent voor de bovenstaande beslissing. Wat betreft ten tweede de gevolgtrekking als zouden een aantal schrijffouten en "summiere vertalingen" leiden tot een foute weergave van het gehoor, laat uw advocaat na om concrete voorbeelden aan te halen van dergelijke manifest foute weergaven, maar beperkt zich tot een aantal algemene verbeteringen, waardoor het hier gaat om een blote bewering. Wat betreft ten derde de stelling als zou de termijn voor het formuleren van opmerkingen te kort zijn gezien de nood om een tolk te vinden edm., volstaat het om vast te stellen dat de termijn die de wetgever voldoende achtte werd gerespecteerd. Wat betreft de algemene krantenartikelen waarnaar werd verwezen tijdens (en na) het gehoor kan ten overvloede worden herhaald dat het louter hiernaar verwijzen geenszins volstaat om enig risico dat u in concreto loopt.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2016-2017. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2016-2017 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen.

*Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PCK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie **Punjab** te worden beoordeeld.*

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab de vorm aanneemt van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en crimineel geweld. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers is er gedaald. Deze dalende trend zet zich, voor wat het aantal terroristische aanslagen betreft, verder in 2016. Niettegenstaande er in 2016 sprake was van een stijging in het aantal slachtoffers, bleef het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt. Tijdens het eerste kwartaal van 2017 nam het aantal civiele slachtoffers opnieuw af. De stad Lahore wordt nog steeds het meest getroffen door geweld. UN OCHA maakt evenwel geen melding van een uitwaartse ontheemding uit Lahore of uit andere districten in de provincie Punjab. Bovendien blijkt de provincie een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere provincies ontvluchten.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/6 en 62, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/6 en 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van artikel 4.3 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als

personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), van artikel 10.3 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: Procedurerichtlijn) en van de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/7 en 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog volgende stukken: een brief van zijn raadsman *d.d.* 29 november 2016 (stuk 2), opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud *d.d.* 7 juni 2018 (stuk 3), kopieën van de geboorteakten van verzoeker en zijn broer R. (stuk 4), foto's van Eurotimes Belgium (stuk 5), een kopie van het paspoort van verzoeker (stuk 6) en een nieuw attest van de voorzitter van de Ahmadi-gemeenschap in België *d.d.* 27 juli 2018 (stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. In het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoeker werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij beslissing van 11 augustus 2011 besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit omdat de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas als zou hij A. hebben proberen te bekeren en zijn verklaringen dat A. zich nadien tegen hem zou hebben gekeerd in ernstige mate wordt ondermijnd door zijn beperkte kennis over zijn voorgehouden religie. Daarnaast legde verzoeker ongeloofwaardige verklaringen af in verband met zijn reisweg en liet hij na om enig document voor te leggen dat zijn identiteit of reisweg kan aantonen.

Verzoeker tekende beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, hetwelk evenwel werd verworpen op 29 november 2011 omdat verzoeker niet ter terechtzitting verscheen, noch vertegenwoordigd was. Verzoeker tekende hiertegen geen beroep aan bij de Raad van State.

Het tweede en derde verzoek om internationale bescherming werden door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen respectievelijk op 2 juni 2014 en 16 januari 2015 niet-ontvankelijk verklaard vermits verzoeker zich nog steeds op dezelfde motieven baseerde als tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming en de documenten niets afdeden aan eerdere vaststellingen. Verzoeker tekende geen beroep aan tegen deze beslissingen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van volgende verzoeken om internationale beslissingen, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een later (volgend) verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.3.2.2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker in zijn huidige (vierde) verzoek om internationale bescherming blijft volhouden dat hij als Ahmadi vreest te worden vervolgd in Pakistan. Daarnaast geeft verzoeker aan dat zijn broer R. problemen kent met een zekere Z. en thans de vluchtelingenstatus kreeg toegekend in Duitsland, alsook dat zijn broer B. Ra. recent met de dood werd bedreigd en dat de Kathm-e-Nabuwat ('KeN') recent hebben opgeroepen tot een boycot van diens werkgever. Verder verwijst verzoeker naar het feit dat hij ondertussen actief is binnen de Belgische Ahmadigemeenschap.

2.3.2.3. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling en verzoeker er niet in geslaagd is in zijn hoofdte een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag aannemelijk te maken vermits (i) hoewel verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas ernstig ondermijnd werd en de door hem aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd en zijn tweede en derde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk werden verklaard, hij blijft vasthouden aan zijn verklaringen en geen afdoende verschooning kan aanbrengen voor zijn ongeloofwaardig relaas, dan wel kan aantonen dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij zijn eerdere appreciaties een fout zou hebben gemaakt; en de vaststelling dat verzoeker blijft voortbouwen op dit bedrieglijk relaas - recent zouden zijn broers immers dezelfde problemen meemaken -, zonder zijn geloofwaardigheid te herstellen, niet ernstig is; (ii) verzoekers aanvullende verklaringen evenmin kunnen overtuigen nu (1) hij enorm vaag blijft over de persoon met wie zijn broer R. problemen zou hebben gekend in Pakistan, alsook over het bedrijf waarvoor zijn broer gewerkt zou hebben en verzoeker geen enkel document voorlegt ter staving van de problemen van R. en de documenten van de Duitse asielinstanties met betrekking tot verzoekers broer R. niets kunnen toevoegen aan verzoekers dossier, (2) verzoekers verklaringen over de problemen die zijn broer B. heeft gekend eveneens vaag blijven, hij bovendien op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van de bedreigingen van T. L. Y. R. A. aan het adres van B., doch enkel van de bedreigingen vanwege 'KeN' en hoe dan ook moet worden vastgesteld dat verzoeker niet kan benoemen wie de leider was van 'KeN', (3) de vaststelling dat verzoeker tot in 2017 wachtte om een volgend verzoek om internationale bescherming in te dienen ondanks het feit dat de problemen van zijn broer(s) dateren van 2015 afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen, (4) de vaststelling dat zijn broer B. nog steeds in Pakistan verblijft verder de ernst van zijn vrees ondermijnt en (5) verzoekers bewering als zou zijn vader overleden zijn wegens de vijandigheid een louter hypothetische stelling betreft; (iii) verzoeker tot op heden nalaat zijn paspoort voor te leggen, hetgeen erop wijst dat hij zijn paspoort liever niet kenbaar wenst te maken ten aanzien van de Belgische autoriteiten en hij zelf aangeeft dat hij de Belgische autoriteiten doelbewust heeft voorgelogen over het feit dat hij met een vals paspoort in de richting van België is gereisd; (iv) de door verzoeker voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht en (v) wat betreft de door verzoekers advocaat aangehaalde fouten in de notities van het persoonlijk onderhoud moet worden opgemerkt dat de specifieke opmerkingen geen betrekking hebben op zaken die pertinent zijn voor de bestreden beslissing, verzoekers raadsman bovendien nalaat om concrete voorbeelden aan te halen van foute weergaven van het gehoor en zich beperkt tot een aantal algemene verbeteringen en de wettelijke termijn voor het formuleren van opmerkingen gerespecteerd werd en wat betreft de algemene krantenartikelen waarnaar verwezen wordt moet worden opgemerkt dat ze geenszins volstaan om enig risico in hoofdte van verzoeker *in concreto* aan te tonen.

2.3.2.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker in zijn huidige (vierde) verzoek om internationale bescherming geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.2.5.1. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "*Pakistan. De Ahmadiyya-gemeenschap*" van 2 mei 2018 en UNHCR "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan*" van januari 2017, zie administratief dossier map 'Landeninformatie') blijkt dat de situatie van de Ahmadi in Pakistan complex is, zeker in een land waar geweld in hogere mate aanwezig is (zie toegevoegde landeninformatie aan het verzoekschrift en het administratief dossier). Gelet op de discriminatoire maatregelen, waaronder het besluit XX van 28 april 1984 dat de blasfemiewet van het Pakistaanse strafwetboek strenger heeft gemaakt, kan de Ahmadi geloofsgemeenschap te kampen hebben met gerichte aanvallen, aanklachten vanwege blasfemie en discriminatie in het openbaar leven. Hierin wordt nog gesteld dat, hoewel de vervolging van Ahmadi's is toegenomen in 2017 en de moorden ononderzocht blijven, het geweldsniveau waarmee Ahmadi's worden geconfronteerd enigszins wordt beperkt door hun relatief hoge sociaaleconomische status, alsook het feit dat ze meestal niet worden geïdentificeerd als Ahmadi's op basis van hun uiterlijk. Bovendien blijkt uit raadpleging van Pakistaanse kranten, de berichten van de Pakistaanse Ahmadiyya-gemeenschap en het rapport van de Noorse asielinstanties van 2014 dat lokale personen die een positie bekleden en een zeker aanzien genieten in de gemeenschap, zoals zakenlui, artsen en advocaten, het meeste risico riskeren om het slachtoffer te worden van een doelgerichte aanval of moord. De aanvallen en bedreigingen van de Ahmadi blijkt uit te gaan van niet-statelijke actoren en UNHCR stelt vast dat de overheid weinig tot niet optreedt tegen haatpredikers, kranten en tijdschriften die bijdragen aan het verspreiden van haat tegen de Ahmadiyya-gemeenschap en anti-ahmadi propaganda zelfs tolereert en vergoelikt.

Anderzijds kan uit deze informatie niet worden afgeleid dat Ahmadi in Pakistan systematisch worden vervolgd. Uit de objectieve informatie van de commissaris-generaal, die in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt betoogd, naast het standpunt van het UNHCR eveneens tal van rapporten alsook dat van de asielinstanties van de andere Europese landen in overweging nam, volgt dat het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan op zich niet voldoende is om internationale bescherming toe te kennen. Iedere aanvraag dient dan ook onderzocht en beoordeeld te worden op individuele basis. Dit is ook het UNHCR-standpunt, dat slechts erkenning aanbeveelt rekening houdend met de individuele omstandigheden van de zaak ("*depending on the individual circumstances of the case*", UNHCR "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan*" van januari 2017).

Verzoeker gaat in zijn verzoekschrift, alsook in de brieven van zijn raadsman (verzoekschrift, stukken 2 en 3) op uitgebreide wijze in op de (recente ontwikkelingen in de) situatie van de Ahmadiyyagemeenschap in Pakistan, op de verscherpte discriminatie en vervolging van Ahmadi's in Pakistan en op recente veiligheidsincidenten en besluit dat het louter behoren tot de Ahmadi-gemeenschap in Pakistan de persoon op heden blootstelt aan een reëel risico op vervolging. De informatie die verzoeker citeert en waarnaar hij verwijst, is echter niet van aard om aan te tonen dat de door verweerder aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is. De Raad stelt immers vast dat de door verzoeker geciteerde informatie in dezelfde lijn ligt (ten dele zelfs dezelfde informatie betreft) als de door verweerder bijgebrachte informatie.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift meermaals aanhaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening heeft gehouden met de meest recente informatie, met name de COI Focus *“Pakistan. De Ahmadiyya-gemeenschap”* van 2 mei 2018, kan hij allerminst gevolgd worden nu uit de bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met alle informatie toegevoegd aan het administratief dossier, waaronder deze COI Focus.

Waar in de brief van verzoekers raadsman van 29 november 2016 (verzoekschrift, stuk 2) het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11 van de Bondsrepubliek Duitsland t. Y en Z van 5 september 2012 met verwijzing naar het arrest X, Y en Z wordt aangehaald en hij aanvoert dat Ahmadi's worden vervolgd omwille van het belijden van hun geloof op grond van de Pakistaanse wetgeving, wijst de Raad erop dat het Hof van Justitie in het arrest Y en Z antwoord gaf op een prejudiciële vraag die haar gesteld werd door het *“Bundesverwaltungsgericht”* uit Duitsland naar aanleiding van de verzoeken om internationale bescherming van twee Ahmadi uit Pakistan. Het voornoemde Duitse Hof wilde meer bepaald weten of belemmeringen van de openbare geloofsbeleving vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag uitmaken. Het Hof van Justitie concludeerde dat niet elke aantasting van het recht op godsdienstvrijheid een daad van vervolging uitmaakt, dat dit enkel het geval is indien het om een ernstige aantasting of belemmering gaat. Ook wettelijke beperkingen van het recht op godsdienstbeleving maken geen daad van vervolging uit zolang de essentie van dit recht bewaard blijft. Zelfs handelingen die een schending van dit recht (op godsdienstvrijheid) uitmaken kunnen niet gelijk worden gesteld met een daad van vervolging als de schending niet voldoende ernstig is. Bij de handelingen die een ernstige schending van dit recht uitmaken wordt geen onderscheid gemaakt tussen de private of openbare godsdienstbeleving. Bij de evaluatie van de ernst van de schending van het recht op godsdienstvrijheid dient de bevoegde overheid rekening te houden met zowel objectieve als subjectieve factoren van de concrete omstandigheden van iedere zaak. De subjectieve omstandigheid dat de openbare godsdienstbeleving voor de betrokkene van bijzonder belang is voor zijn godsdienstige identiteit vormt bijgevolg een belangrijke factor bij de beoordeling van het gevaar op vervolging in het betrokken land van herkomst. Dit geldt zelfs wanneer de openbare beleving niet bepalend is voor de betreffende godsdienst. De vrees voor vervolging is gegrond van zodra in redelijkheid kan worden aangenomen dat gelet op de persoonlijke situatie van de betrokkene deze bij terugkeer naar zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging. Bij de individuele beoordeling van een verzoek tot het verkrijgen van de vluchtelingenstatus kan niet worden verwacht dat de asielzoeker van deze godsdienstige handelingen afziet. Uit dit arrest kan bijgevolg evenmin worden afgeleid dat het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan en niettegenstaande de wettelijke voorschriften die het verzoekschrift aanhaalt, op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Gelet op het voorgaande moet verzoekers vrees individueel worden beoordeeld.

2.3.2.5.2. Er dient met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen echter te worden vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt aannemelijk te maken dat er in zijn hoofdte een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin voorhanden is.

2.3.2.5.3. Vooreerst kan met de commissaris-generaal worden vastgesteld dat verzoeker er in het kader van zijn vierde (volgend) verzoek om internationale bescherming nog steeds niet in slaagt om zijn voorgehouden vluchtrelaas aannemelijk te maken. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing terecht te lezen als volgt: *“Met het oog op het herstellen van uw geloofwaardigheid werd u in het kader van uw vierde verzoek om internationale bescherming op het CGVS uitgenodigd en **geconfronteerd met het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas**. Echter dient te worden vastgesteld dat u zondermeer bleef vasthouden aan uw verklaringen en u bovendien geen afdoende verschooning kon aanbrengen voor uw ongeloofwaardig relaas (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, d.d. 27 april 2018, p. 2-3). Evenmin wist u aan te tonen waar het CGVS tijdens haar eerdere appreciaties een fout zou hebben gemaakt, noch wist u uw eigen geloofwaardigheid ook nog maar enigszins te herstellen, wel integendeel. Zo moet worden opgemerkt dat u heden verklaarde dat uw winkel werd gesloten onder druk van A. omdat u Ahmadi was (CGVS, p. 6), terwijl u ten aanzien van het CGVS tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud nog had laten vallen dat u problemen kende daar u getracht had hem te bekeren (Gehoorverslag CGVS, d.d. 28 juli 2011, p. 12-13). **Wat meer is**, u zou hier zelfs nog aan toevoegen dat de problemen die u had meegemaakt, recent ook uw broers waren overkomen (CGVS, p. 5).*

Echter werd reeds in het verleden op omstandige wijze gemotiveerd waarom geen geloof kon worden gehecht aan uw asielrelaas, waaronder ook de problemen die u als Ahmadi in uw buurt kende. Dat u aldus alsnog volhardt en zelfs wenst verder te borduren op dit bedrieglijke relaas, zonder uw eigen geloofwaardigheid te herstellen, is dan ook niet ernstig.”

2.3.2.5.4. Daarnaast overweegt de commissaris-generaal dat verzoekers bijkomende verklaringen met betrekking tot de problemen die zijn broers R. en B. thans ondervinden als Ahmadi evenmin kunnen overtuigen.

Met betrekking tot zijn broer R. verklaart verzoeker dat deze in Pakistan problemen heeft gehad met een zekere dokter Z. in zijn hoedanigheid als werknemer van ‘Al Noor Medicine Co’ (administratief dossier, stuk 6, p. 6). Dokter Z. zou immers de medicijnen die R. verkocht in brand hebben gestoken (administratief dossier, stuk 6, p. 6-7). Er moet evenwel worden vastgesteld dat verzoeker enorm vaag en oppervlakkig blijft over wanneer de problemen van zijn broer R. met deze dokter startten, alsook wie die dokter Z. precies was. Zo komt verzoeker in het persoonlijk onderhoud immers niet verder dan aan te geven dat de problemen van zijn broer startten voor zijn aankomst in België (administratief dossier, stuk 6, p. 6). Over de persoon van dokter Z. kan verzoeker dan weer enkel aangeven dat het een niet-Ahmadi was, iemand van buiten zijn gemeenschap. Aangespoord om meer te vertellen over dokter Z. geeft verzoeker aan dat hij niets weet over deze persoon (administratief dossier, stuk 6, p. 7). Ook over het bedrijf ‘Al Noor’ waar zowel verzoekers broer R. als B. tewerkgesteld zouden zijn geweest, kan verzoeker enkel aangeven dat het “*van de Ahmadi’s*” is. Gevraagd om alles te vertellen over het bedrijf, beperkt verzoeker zich tot te stellen dat er twee eigenaars zijn van het bedrijf, dat het bedrijf geboycot wordt en dat het gelegen is in Faisalabad (administratief dossier, stuk 6, p. 7). Verzoekers vage en oppervlakkige verklaringen over de persoon die zijn broer heeft bedreigd, over het tijdstip waarop zijn broer met deze problemen geconfronteerd werd en het bedrijf waarvoor zijn broers werkten en problemen hebben gekend, doen in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn aanvullende verklaringen.

Bovendien dient opgemerkt dat verzoeker geen enkel document aanbrengt ter staving van de door hem aangehaalde problemen van R.. Aangaande de door verzoeker voorgelegde documenten van de Duitse asielinstanties merkt de commissaris-generaal nog op: “*De documenten, doch slechts kopieën, van de Duitse asielinstanties voegen inhoudelijk niets toe aan uw verklaringen daar zij zich slechts in algemene bewoordingen vermeldt waarom uw (vermeende) broer de vluchtelingenstatus werd toegekend. Daargelaten dient te worden vermeld dat elke asielaanvraag individueel en op zijn eigen merites dient te worden beoordeeld, waardoor dergelijke stukken niets toevoegen aan uw dossier.*”

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat hij gedurende al zijn voorgaande persoonlijke onderhouds heeft vermeld dat zijn familieleden in de problemen kwamen in Pakistan omwille van hun geloof, alsook dat meerdere van hen ondertussen in het buitenland verblijven alwaar ze als vluchteling werden erkend. Verzoeker hekelt voorts dat het Commissariaat-generaal van mening is dat de situatie van R. weinig uitstaans heeft met verzoekers persoonlijke verzoek om internationale bescherming. In dit verband wijst hij op de UNHCR-richtlijnen waaruit blijkt dat de situatie van familieleden wel degelijk in rekening moet worden genomen bij de beoordeling van verzoekers persoonlijke vrees voor vervolging omwille van zijn geloofsovertuiging.

Indien in overweging 36 van richtlijn 2011/95 beklemtoond wordt dat gezinsleden van een bedreigde persoon in regel het risico lopen zich ook zelf in een kwetsbare situatie te bevinden volgt uit artikel 4 van de Richtlijn niet dat een verzoek om internationale bescherming zonder meer kan worden toegewezen op grond dat een gezinslid van de verzoeker gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt. Artikel 4, lid 3 van Richtlijn 2011/95 gebiedt immers dat elk verzoek op individuele basis wordt beoordeeld (HvJ, C-652/16, “*Ahmedbekova*”, 4 oktober 2018). Bij de beoordeling op individuele basis wordt immers rekening gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoeker.

In casu stelt de Raad vast dat uit de documenten van de Duitse asielinstanties (administratief dossier, map ‘Documenten’, stuk 8) blijkt dat R. Ra. als vluchteling werd erkend omdat zijn vrees voor vervolging door niet-statelijke actoren omwille van zijn religie gegrond is. Het loutere feit dat R. in Duitsland werd erkend als vluchteling, kan echter geenszins volstaan om in hoofde van verzoeker een persoonlijke vrees voor vervolging aan te tonen.

Wat betreft verzoekers verklaringen over de problemen die zijn broer B. zou hebben gekend in Pakistan daar hij in hetzelfde bedrijf als R. werkte, staat in de bestreden beslissing terecht te lezen als volgt: “*(...) Echter gevraagd wanneer zijn problemen startten, merkte u dan weer nogal vaag op dat hij reeds in het jaar 2015 problemen had gekend.*”

Opnieuw dezelfde vraag gesteld antwoordde u enkel dat het voor 10 december 2015 moet gebeurd zijn aangezien hij toen een artikel liet publiceren. Exact wanneer leek u niet te weten. U verklaarde dat uw broer evenzeer problemen had gekend met dokter Z. (supra), al zou u daar ook aan toevoegen dat hij ook problemen had gekend met T. L. Y. R. A. (CGVS, p. 6). Echter gevraagd naar meer informatie over deze organisatie zou u enkel in algemene bewoordingen aangeven dat zij "Ahmadi's haten", zonder dat u daar verder nog iets inhoudelijk zou aan toevoegen. Wie hun leider bijvoorbeeld was, wist u niet (CGVS, p. 8). Dient nog te worden opgemerkt dat u ten aanzien van de DVZ geen melding maakte van T. L. Y. R. A., doch toen enkel 'KeN' leek te vrezen (Verklaring Meervoudige Aanvraag, d.d. 7 april 2017, punt 15). U hierop gewezen ontweek u de vraagstelling en stelde u enkel dat 'KeN' een soortgelijke groepering is en gevraagd of er dan geen problemen zijn geweest met 'KeN', verwees u naar uw eigen problemen. Waarom u dan ten aanzien van de DVZ zou vermelden dat uw broers problemen hadden met 'KeN', is niet duidelijk. Wat er ook van zij, ook wie de leider van 'KeN' was, wist u niet (CGVS, p. 9). Dat u de vijanden van uw familie zo vaag zou omschrijven overtuigt niet. Van een verzoeker om internationale bescherming mag redelijkerwijs verwacht worden dat hij weet voor wie men op de vlucht slaat."

In zijn verzoekschrift verwijst verzoeker naar zijn verklaringen, voert hij aan dat het loutere feit dat hij geen details kan geven over de problemen van zijn broers R. en B. geen afbreuk mag doen aan de geloofwaardigheid ervan omdat hij enkel uit tweede hand over deze problemen heeft gehoord en zijn verklaringen bovendien overeenstemmen met de informatie uit het administratief dossier waaruit blijkt dat handelszaken van Ahmadi's frequent geboycot worden. De Raad merkt evenwel op dat verzoeker zich met dit betoog veelal beperkt tot het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen omtrent essentiële elementen in zijn vluchtrelaas, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden beschouwd om de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. Er dient immers op gewezen dat verzoeker in België internationale bescherming vraagt omwille van de problemen die hij en zijn familie zou hebben naar aanleiding van hun Ahmadi-geloof, zodat redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij zich terdege over deze problemen tracht te informeren, *quod non*. Dit klemmt des te meer nu hij de problemen van zijn broers inroept teneinde zijn verzoek om internationale bescherming te ondersteunen.

Ook verzoekers houding getuigt allerminst van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in het Vluchtelingenverdrag. Hoewel verzoeker aangeeft dat de problemen van zijn broer B. reeds ontstonden in 2015 en hij over een aantal nieuwe elementen ter staving van de door hem voorgehouden vrees in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst zou beschikken - met name de krantenartikelen uit 2015 en de problemen van zijn broer(s) -, liet hij immers tot in 2017 na om een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen. Nochtans mocht redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij met bekwame spoed een nieuw verzoek om internationale bescherming zou hebben ingediend, hetgeen hij echter heeft nagelaten te doen. Verzoekers laattijdige verzoek om internationale bescherming vormt aldus een contra-indicatie voor de ernst van door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming. Ook de vaststelling dat verzoekers broer B. bovendien nog steeds in Rabwah verblijft en niets erop wijst dat hij overweegt zijn land van herkomst te verlaten (administratief dossier, stuk 6, p. 4), ondermijnt naar het oordeel van de Raad verder de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees. De argumentatie in het verzoekschrift dat dergelijke redenering bijzonder kort door de bocht is en een regelrechte miskennis vormt van alle Ahmadi's die (nog) niet gevlucht zijn uit Pakistan, kan deze appreciatie niet ombuigen nu zij neerkomt op het louter bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal.

Tot slot considereert de commissaris-generaal terecht dat verzoekers stelling als zou zijn vader omwille van de vijandigheden zijn overleden (administratief dossier, stuk 6, p. 6) puur hypothetisch van aard is nu hij hiertoe geen enkel bewijs voorlegt.

2.3.2.5.5. Tevens wordt in de bestreden beslissing terecht overwogen als volgt: "**Ten derde** merkte u ook op actief te zijn binnen de Ahmadi-gemeenschap in België, zou u deze activiteiten niet verder kunnen zetten in Pakistan en vreesde u hierdoor ook te worden gevisieerd (CGVS, p. 10). Echter dient er vooreerst te worden op gewezen dat, zoals eerder werd gesteld, het louter verwijzen in algemene bewoordingen naar de veiligheidssituatie voor Ahmadi's, geenszins volstaat om enig risico dat u, in concreto zou lopen aannemelijk te maken. Wat betreft uw activiteiten binnen de Ahmadi-gemeenschap gelden bovendien volgende opmerkingen. Zo legde u (of uw advocaat) ter staving van uw lidmaatschap van deze gemeenschap een attest neer waarin slechts in algemene bewoordingen wordt gesteld dat u een "actief lid" zou zijn, zonder meer. Niet alleen werd reeds gewezen op het gesolliciteerde karakter van dit attest, de vaststelling dat deze ook melding zou maken van de door u afgelegde ongeloofwaardige verklaringen, ondermijnt verder de authenticiteit ervan.

Wat er ook van zij, u verwees eveneens naar uw activiteiten binnen de gemeenschap in België en legde u hiervan ter staving enkele foto's van neer. Echter kan aan dergelijke foto's geen bewijswaarde worden toegekend, daar deze door mogelijke inscenering geen garantie bieden van wat wordt afgebeeld. In ieder geval zou uit uw verklaringen nog blijken dat u bij de uitoefening van uw geloof in België geen opvallend doorgedreven religieus profiel heeft. Zo zou u enkel vaag verklaren "als vrijwilliger" te helpen en wanneer u werd opgeroepen zou u inspringen, zonder dat u dit specifiek wist te concretiseren. Zo werd u gevraagd aan welke evenementen u zou deelnemen waarop u verwees naar de jaarlijkse bijeenkomst, dat u regelmatig zou helpen bij de bouw van een nieuwe moskee en blijkt u ook als schoonmaker actief te zijn. Het door u neergelegde attest maakt hoe dan ook geen melding van enige officiële functie in België, waardoor het er geenszins op lijkt dat u een prominente rol binnen de geloofsgemeenschap zou bekleden. Nergens blijkt aldus dat uw activiteiten voor uw gemeenschap van die aard zouden zijn dat u er bij terugkeer naar Pakistan problemen door zou kennen of door in de kijker zou lopen. Dient nog te worden aan toegevoegd dat u reeds in het kader van uw eerste verzoek werd gewezen op uw gebrekkige kennis van uw geloof, waardoor uw activiteiten binnen de gemeenschap eerder opportunistisch lijken. Nergens is aldus gebleken dat religie voor u een dusdanig belangrijke rol zou spelen, noch dat u in geval van een terugkeer naar Pakistan godsdienstige handelingen zou stellen die u zouden blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging."

Verzoeker meent dat het gesolliciteerd karakter van het attest geen afbreuk doet aan de bewijswaarde ervan, nu de Belgische Ahmadi-gemeenschap dergelijke attesten enkel uitreikt aan leden van de gemeenschap die effectief actief zijn. Hij wijst er in dit verband nog op dat de Belgische Ahmadi-gemeenschap louter informatie bevestigt die op omstandige wijze gemotiveerd is door de internationale Ahmadi-gemeenschap in Londen, die op haar beurt informatie opvraagt bij de lokale gemeenschap in Pakistan. Verzoeker benadrukt dat attesten van de internationale Ahmadi-gemeenschap door verschillende asielinstanties wereldwijd als een betrouwbare bron worden beschouwd. Wat er ook van zij, dit attest ten slotte bevestigt nogmaals dat verzoeker geen enkele verantwoordelijke functie bekleedt binnen de gemeenschap. Hij verklaarde immers zelf dat zijn activiteiten beperkt zijn tot hulp bij de schoonmaak en bij de bouw van een nieuwe moskee. Terecht besloot de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen enkele prominente rol bekleedt binnen de gemeenschap waardoor zijn profiel in samenhang met de ongeloofwaardigheid van zijn relaas reeds vastgesteld bij zijn eerste verzoek om internationale bescherming niet van die aard is dat hij in geval van terugkeer naar Pakistan hierdoor problemen zou kennen minstens hierdoor in de negatieve aandacht zou komen.

Waar verzoeker, onder verwijzing naar de zaak "*Basra t. Belgische Staat*" (n° 47232/17), nog aanvoert dat een grondig onderzoek van een verzoek om internationale bescherming een voorafgaand onderzoek van alle stukken vereist vooraleer er een oordeel gevormd kan worden over de geloofwaardigheid van verklaringen, zeker als deze verklaringen samenhangend en niet tegensprekend zijn kan worden vastgesteld dat de bestreden beslissing uitgebreid is ingegaan op de documenten door verzoeker voorgelegd naar aanleiding van zijn vierde asielaanvraag zoals hierboven reeds toegelicht. Waar verzoeker nog opmerkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen eenvoudig de authenticiteit van het attest en de inhoud ervan kon verifiëren door contact op te nemen met de Ahmadi-gemeenschap in België, kan worden vastgesteld dat de authenticiteit van deze attesten noch de inhoud ervan ter betwisting staan.

Zo verzoeker nog verwijst naar het arrest "*Singh et autres c. Belgique*" van 2 oktober 2012 van het EHRM, waarin België veroordeeld werd in een zaak van Sikhs die als afgewezen asielzoekers naar Moskou dreigden te worden teruggestuurd, merkt de Raad op dat dit arrest er enkel op wijst dat de nationale asielinstanties, wanneer twijfels bestaan omtrent de nationaliteit en verblijfplaatsen van een verzoeker om internationale bescherming en deze verzoeker vervolgens documenten aanbrengt die deze twijfels zouden kunnen wegnemen, de plicht hebben deze documenten te onderzoeken om zo meer zekerheid te verkrijgen over het al dan niet bestaan van een risico blootgesteld te worden aan een in artikel 3 van het EVRM verboden handeling voor betrokkenen in hun land van herkomst. Verzoeker gaat eraan voorbij dat zijn verzoek om internationale bescherming niet werd afgewezen omwille van twijfels omtrent zijn nationaliteit en verblijfplaats, doch wel omdat de door hem aangevoerde vervolgingsfeiten ongeloofwaardig werden bevonden.

In het verzoekschrift verwijst verzoeker naar het feit dat hij een groot aantal foto's heeft neergelegd die werden genomen tijdens programma's van de Ahmadi-gemeenschap waaraan hij deelnam als deelnemer of vrijwilliger. Verzoeker stelt evenwel vast dat de commissaris-generaal de foto's van bewijswaarde ontdoet op basis van het feit dat zij door inscenering geen garantie kunnen bieden van wat wordt afgebeeld.

Er dient evenwel te worden benadrukt dat verzoeker zich met deze argumentatie opnieuw beperkt tot het louter volharden in zijn verklaringen en het bekritisieren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, waarmee hij evenwel niet vermog de voormelde motieven te verklaren of te weerleggen.

Gelet op wat voorafgaat wijst er dan ook niets op dat verzoeker ooit ongewenste aandacht zou trekken omwille van zijn religie. Immers, hoger is reeds komen vast te staan dat om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming verzoeker een concrete en individuele vrees voor vervolging moet aantonen en het niet volstaat om te verwijzen naar een algemene situatie zoals hij op uitgebreide wijze doet in de brief van zijn raadsman van 29 november 2016 (verzoekschrift, stuk 2). Ook met de verwijzing naar het arrest van de Nederlandse Raad van State van 10 augustus 2015 slaagt verzoeker er niet in de Raad te overtuigen. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht worden. In het aangehaalde arrest werd geoordeeld dat door de staatssecretaris niet werd aangetoond dat het belijden van zijn geloof op een wijze die hem aan vervolging zou blootstellen niet van bijzonder belang zou zijn voor de verzoeker. In onderhavig dossier is dit evenwel niet aan de orde aangezien verzoeker al in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming gewezen werd op zijn gebrekkige kennis van het geloof waardoor zijn activiteiten binnen de gemeenschap uit opportunistisch overwegingen lijken ingegeven te zijn.

2.3.2.5.6. De Raad stelt voorts vast dat verzoeker slechts ter terechtzitting zijn origineel paspoort toont. Hoewel verzoekers identiteit op zich niet ter discussie staat nu hij wel een originele identiteitskaart neerlegde, is een paspoort evenwel onder meer van belang bij de inschatting van het ogenblik van vertrek uit Pakistan of de inschatting van de reisweg. In zoverre verzoeker thans een kopie bijbrengt van een deel van zijn Pakistaans paspoort (verzoekschrift, stuk 6) en het origineel ter zitting toont, dient vastgesteld dat verzoeker wederom zijn verklaringen bijstelt. Zo verklaarde hij immers gedurende het persoonlijk onderhoud in het kader van zijn huidig (vierde) verzoek om internationale bescherming dat hij niet de waarheid had gesproken omtrent zijn paspoort, nu zijn paspoort door de smokkelaar werd meegenomen (administratief dossier, stuk 6, p. 12). Dat verzoeker thans in zijn verzoekschrift poneert dat hij zijn paspoort al die tijd verborgen heeft gehouden omdat hij bang was dat hij daarmee zou kunnen worden teruggestuurd naar Pakistan en hij dus uitdrukkelijk erkent de Belgische asielinstanties te hebben misleid, ondermijnt naar het oordeel van de Raad verzoekers algemene geloofwaardigheid. Met betrekking tot zijn paspoort merkt de Raad nog op dat, daargelaten de bemerking dat aan Pakistaanse documenten slechts een relatieve bewijswaarde kan worden toegekend (*infra*), de daarop vermelde geboorteplaats 'Jhang' niet overeenstemt met verzoekers verklaringen als zou hij in Rabwah zijn geboren (administratief dossier, stuk 12, 'Verklaring meervoudige aanvraag', vraag 4). Bovendien blijkt uit het paspoort dat het werd aangevraagd op 26 januari 2008 en dus ruim voor verzoekers beweerde problemen in 2010 en zijn vertrek uit Pakistan op 27 juli 2010, hetgeen erop duidt dat verzoeker voorheen al reisplannen had wat op zijn beurt een negatieve indicatie vormt voor verzoekers voorgehouden vluchtrelaas.

2.3.2.5.7. De door verzoeker bijgebrachte documenten vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn verzoek om internationale bescherming te herstellen.

Met betrekking tot de documenten die verzoeker voorlegt ter ondersteuning van de problemen die zijn broers R. en B. in Pakistan kennen, staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt: *"Wat betreft de door u neergelegde **documenten** dient vooreerst te worden gewezen op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat allerhande documenten in Pakistan eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagmaakt. Bijgevolg dragen Pakistaanse documenten slechts een geringe bewijswaarde. Documenten hebben hoe dan ook slechts een ondersteunende functie, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten geenszins de geloofwaardigheid van een, in casu, ongeloofwaardig relaas herstellen. Aangaande de krantenartikelen moet worden opgemerkt dat u niet persoonlijk wordt genoemd en dergelijke stukken gezien het niet-officiële karakter geen bewijswaarde dragen. Een krantenartikel bewijst louter dat iets werd gepubliceerd, doch vormt geen bewijs van de daarin vermelde feiten. Te meer u zelf aangaf dat uw broer zelf de artikelen liet publiceren dragen deze een bijzonder gesolliciteerd karakter (CGVS, p. 8). Ook in het pamflet van 'KeN' worden noch u, noch uw broer(s) vermeld en bovendien bleek uw kennis hierover eerder gering. Zo worden in het pamflet 23 bedrijven vermeld, doch slaagde u er slechts in één correct bij naam te noemen (CGVS, p. 9). (...)."*

Verzoeker wijst erop dat hij originele krantenartikelen heeft voorgelegd, waarvan de authenticiteit niet wordt betwist door de commissaris-generaal.

Hij laakt echter dat alle niet-officiële documenten - zoals een krantenartikel - *a priori* van bewijswaarde worden ontdaan, te meer nu krantenartikelen qua bewijswaarde een veel grotere waarde hebben dan bijvoorbeeld private correspondentie. Verzoeker meent voorts dat het gesolliciteerd karakter *in casu* geen afbreuk kan doen aan de inhoud van het artikel nu het feit dat zijn broer zich tot twee kranten richtte om een oproep te doen tot bescherming en om zijn belagers te vervolgen, illustreert hoe ten einde raad hij was. De Raad benadrukt echter dat het loutere feit dat een krantenartikel verschijnt niet betekent dat de inhoud ervan met de werkelijkheid overeenstemt, te meer nu verzoeker zelf aangeeft dat zijn broer de artikelen liet publiceren (administratief dossier, stuk 6, p. 8), waarbij in redelijkheid kan worden aangenomen dat dit mits betaling gebeurde, hetgeen wel degelijk afbreuk doet aan de objectieve bewijswaarde ervan.

Verzoeker vervolgt met betrekking tot het pamflet dat hij heeft uitgelegd dat hierin wordt opgeroepen om Ahmadibedrijven te boycotten en niet meer van Ahmadi's te kopen, alsook dat het bedrijf van zijn broers hierin wordt vermeld. Verzoeker meent, in tegenstelling tot het Commissariaat-generaal, dat het pamflet een belangrijk bewijsdocument is van de georganiseerde boycot en vervolging van Ahmadi's die ook wordt aangehaald in de COI Focus. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker hiermee opnieuw niet verder komt dan het louter herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht om voormelde vaststellingen en overwegingen te verklaren of te weerleggen.

Het visitekaartje en de factuur op naam van verzoekers broer B. betreffen slechts kopieën die steeds onderhevig zijn aan mogelijk knip- en plakwerk en die hoe dan ook hoogstens diens beroep kunnen staven, doch niet verzoekers voorgehouden vluchtrelaas aannemelijk kan maken.

Het schrijven van verzoekers advocaat (verzoekschrift, stuk 2) omvat een samenvatting van verzoekers vluchtmotieven en vermag evenmin een ander licht te werpen op bovenstaande vaststellingen.

De enveloppe die verzoeker gedurende het persoonlijk onderhoud liet zien, toont enkel aan dat zijn advocaat post ontvangt uit Pakistan.

Wat betreft het attest van de Ahmadigemeenschap van 24 november 2016, de documenten van de Duitse asielinstanties betreffende verzoekers broer R. en de foto's van verzoekers activiteiten binnen de Belgische Ahmadi-gemeenschap kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hoger reeds werd uiteengezet.

Wat betreft de opmerkingen van verzoekers advocaat bij het persoonlijk onderhoud (verzoekschrift, stuk 3), overweegt de commissaris-generaal bovendien nog pertinent: *"(...) kan ten eerste aangestipt worden dat geen van de specifieke opmerkingen over voorgehouden fouten in de notities van het persoonlijk onderhoud zaken betroffen pertinent voor de bovenstaande beslissing. Wat betreft ten tweede de gevolgtrekking als zouden een aantal schrijffouten en "summiere vertalingen" leiden tot een foute weergave van het gehoor, laat uw advocaat na om concrete voorbeelden aan te halen van dergelijke manifest foute weergaven, maar beperkt zich tot een aantal algemene verbeteringen, waardoor het hier gaat om een blote bewering. Wat betreft ten derde de stelling als zou de termijn voor het formuleren van opmerkingen te kort zijn gezien de nood om een tolk te vinden edm., volstaat het om vast te stellen dat de termijn die de wetgever voldoende achtte werd gerespecteerd. Wat betreft de algemene krantenartikelen waarnaar werd verwezen tijdens (en na) het gehoor kan ten overvloede worden herhaald dat het louter hiernaar verwijzen geenszins volstaat om enig risico dat u in concreto loopt."*

Verzoeker voegt bij het verzoekschrift nog kopieën van de geboorteakte van zijn broer R. en van zichzelf om de familieband aan te tonen (stuk 4). Daargelaten de vaststelling dat het opnieuw kopieën betreffen die eenvoudig door knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd en de vaststelling dat aan Pakistaanse documenten slechts een relatieve bewijswaarde kan worden toegekend, dient te worden vastgesteld dat zij niets bijbrengen om de door verzoeker beweerde problemen alsnog aannemelijk te maken en bijgevolg niets toevoegen aan zijn vluchtrelaas.

De bijkomende foto's van de Facebookpagina *"International Eurotimes Belgium - Urdu, English Newspaper & online news"* (verzoekschrift, stuk 5) waarop verzoeker te zien is met de burgemeester van Dilbeek en de voorzitter van de Belgische Ahmadi-gemeenschap, vormen evenmin een bewijs van de door verzoeker voorgehouden vrees aangezien foto's in het algemeen in scène kunnen worden gezet en uit het voorgaande is gebleken dat verzoeker geen doorgedreven profiel van actief en

overtuigd Ahmadi aannemelijk weet te maken en zijn activiteiten in België veeleer uit opportunistische overwegingen lijken te zijn ingegeven. Ook met het attest van de voorzitter van de Belgische Ahmadi-gemeenschap van 27 juli 2018 (verzoekschrift, stuk 7) slaagt verzoeker er niet in de Raad te overtuigen. In het attest wordt opnieuw slechts met algemene bewoordingen gesteld dat verzoeker een “actief lid” is en deelneemt aan verschillende programma’s van de gemeenschap, zonder meer. Uit dit attest kan dus evenmin blijken dat verzoekers activiteiten binnen de gemeenschap van die aard zouden zijn dat hij er bij terugkeer naar Pakistan problemen zou door kennen, dan wel door in de kijker zou lopen.

In zoverre verzoeker nog op algemene wijze betoogt dat de tegenpartij ieder document weert op basis van zeer summiere en weinig onderbouwde motiveringen, hetgeen reeds veroordeeld werd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest “K.K. t. Frankrijk” van 10 oktober 2013, merkt de Raad op dat hij geheel voorbijgaat aan de uitgebreide en pertinente motieven op grond waarvan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de door verzoeker voorgelegde stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.2.6. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.7. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing nog terecht gesteld als volgt:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2016-2017. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2016-2017 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen.

*Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PCK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie **Punjab** te worden beoordeeld.*

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab de vorm aanneemt van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en crimineel geweld. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers is er gedaald. Deze dalende trend zet zich, voor wat het aantal terroristische aanslagen betreft, verder in 2016. Niettegenstaande er in 2016 sprake was van een stijging in het aantal slachtoffers, bleef het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt. Tijdens het eerste kwartaal van 2017 nam het aantal civiele slachtoffers opnieuw af. De stad Lahore wordt nog steeds het meest getroffen door geweld. UN OCHA maakt evenwel geen melding van een uitwaartse ontheemding uit Lahore of uit andere districten in de provincie Punjab. Bovendien blijkt de provincie een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere provincies ontvluchten.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging."

Verzoeker voert geen enkel concreet verweer tegen voormelde analyse, zodat deze onverminderd overeind blijft en door de Raad wordt overgenomen.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Verzoeker maakt op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen. Een schending van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 wordt dan ook niet aangetoond.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

De middelen zijn ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER